

сами устата му. Той замижава да го не гледа, завива се презглава, свива се на кълбо въ чергитѣ, но бонбонѣтъ подскача, бие се въ главата му, скача самъ въ устата му... Скача най-после и той, сграбчва съ треперящи рѣце разкжсания пликъ и лапва последния бонбонѣ. Той билъ наистина най-голѣмиятъ, засѣда на гърлото му, той билъ най-сладкиятъ — медъ се разлѣ по жилитѣ му. Петко се опружва леко въ леглото и заспива сладкъ сънь.

Презъ прозорцитѣ бавно се промък-ваха бледитѣ зари на утрината. Мракътъ въ стаята редѣше и се губѣше нѣкжде въ жглитѣ. Най-после изчезна сякашъ презъ широкия коминъ и стаята се на-пълни съ слънце. Бѣше дошелъ Петков-денъ. Майката шеташе изъ кухнята, ба-щата шрапаше изъ двора, само Петко

спѣше сладко, окжпанъ за здраве отъ мекото есенно слънчице.

Когато се събуди, майка му бѣше вече наредила на месалѣ два-три пе-чени хлѣбове, намазани отгоре съ яйца, въ тенджерата къкрѣше гостба, а въ котлитѣ стинѣше дамаджана. Петко гле-даше и мигаше като да си припомни нѣщо сънувано. Отведнажъ той съзрѣ лъс-кавия подносъ на шкафа и се пробуди. Бъркаше по джобовѣтъ си, въртѣше гла-ва и се чудѣше какво да прави. Да по-иска отъ тѣхнитѣ пари за нови бонбони, ще зинать, та ще-го направятъ за смѣхъ предъ децата. Да помоли — кого да по-моли отъ другарчетата си, и ще му даде ли нѣкой толкова пари?... Като пребитъ се извлѣче той изъ двора и зашрапа по улицата склюмилъ глава. По-добре да го нѣма тукъ, да не се срамува отъ учи-телитѣ си...

Когато се върна, бѣше вече обѣдъ.

— Хайде, бе, хората за тебъ дойдо-ха, па тебъ те нѣма никакъвъ! — под-смива се отъ прага майка му. Петко се заковава и навежда глава.

— Ха влизай, влизай да почерпишъ хората съ бонбони... най-напредъ учи-теля си и да не забравишъ да му ка-жешъ добре дошелъ, чу ли?

— Ама азъ... мамо, азъ... — про-плака той, както бѣше навелъ глава.

— Знамъ азъ, разбрахъ, изялъ си всичкитѣ бонбони. Бонбончо такъвъ!... Азъ си знаехъ, че така ще стане, та за-това и отдѣлихъ две-три... Ела да по-черпишъ хората сега...

Майката бѣше разказала изглежда историята съ бонбонитѣ на гоститѣ, за-щото когато Бонбончо влѣзе, стаята из-бухна въ смѣхъ.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

